

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec

Číslo 3/2019

Březen 2019

Když se práce stává jediným smyslem života

Neustále je tlačí termíny. Jakmile jeden splní, přijde další. Odpovídají s mobilem na uchu či s nevyřízenou korespondencí v ruce. Profesionálové, kteří na běžného člověka nemají čas.

Netvrdíme, že si práci ukládají sami. Tito "pracanti" opravdu mají objektivně hodně úkolů vyplývajících z jejich funkce. Neradi práci přenášejí na druhé, neboť za profesionální považují pouze svá díla. Z pracovních úspěchů se radují do takové míry, že jim nechybí ani mezilidské vztahy. Splněný úkol je pro ně alfou a omegou štěstí. Pokud by ho nezvládli, hrozí jim zřícení identity.

Cena člověka se rovná kvalitě práce

Na jedné straně mohou být dokonalými experty v konkrétní oblasti, na druhé straně jim chybí přirozené lidské teplo. Jsou ochuzeni o životní pestrost, šířku zkušeností a v podstatě i o osobní svobodu. Jejich cena se odvíjí od kvality provedené práce. Práce je jejich životním cílem. Lidé jim slouží pouze ke splnění úkolů. Velmi těžce snášejí handicap, který jim na delší dobu brání pracovat. V nemoci projevují netrpělivost, rodinné vztahy jsou jim zátěží a překážkou v práci, prosba o pomoc a pozornost blízkých je znervózňují. Ne

vždy o tom vědí, ale i když odvádějí perfektní práci, sálá z nich do okolí nepřetržitě napětí.

"Skvěle. Dodržel všechny požadované termíny, nebyly s ním žádné problémy," řeknou o takovém pracantovi. Ale nikdy si nevyslouží vděčnost typu: "Potěšil mě, když mi bylo nejhůř", "uměl se rozdávat", "vždy upřednostnil člověka". Profesionál jednoduše nezanechá hlubokou brázdou v lidském srdci. Pro něj bude vztah s člověkem vždy na nižších příčkách důležitosti.

"Zítra ti napíšu. Promluvíme si, když dokončím doktorskou práci. Najdi si jiného na rozhovor. Potom tě navštívím. Pozvu tě na večeři jindy." Ačkoli to vyznívá racionálně a zdálo by se, že si dotyčný umí zodpovědně seřadit povinnosti, ve skutečnosti uniká před nároky vztahu. Když čas odkládání přesáhne míru, je pozdě oživit vztah, porozumět si, dodatečně obnovit důvěru. Něco zablokovalo bezprostřednost komunikace.

Práce pod tlakem, únik před sebou

Je správné stavět na miskou vah práci a lidský vztah? Nepoukázali jsme na extrémní případy? Zdá se, že celé společenské klima nahrává tomu, že člověk musí vsadit vše na to, aby si získal nebo alespoň udržel práci. A pokud se to týká živitelů rodin? Mnoho lidí musí "vyhovět" požadavkům zaměstnavatele. Pracují pozdě do večera, v sobotu i v neděli, cestují na služební cesty daleko od rodiny nebo na stáže na několik měsíců či let. To vše sice přináší vydělané peníze (ačkoli ne vždy adekvátně), ale vyprazdňuje lidské srdce. Žijeme pod tlakem

snadno nahraditelné pracovní síly, konkurence, stoupajících nároků, vybičovaných materiálních choutek a falešné představy o hodnotě člověka. Lidský vztah se nepovažuje za prostor hodný "dobyť". Často zůstává nepovšimnut. Proto jsou dnes vzácní tzv. vyslanci lidskosti, lidé volající po polidštění kultury a po znovuobjevení hloubky osobní komunikace. Mnozí jednotlivci totiž skrývají v sobě značné bohatství, ale pokud se uzavrou do svého individualismu, jejich bohat-

ství zůstává pro tento svět uzamčené. Jak se může ve světě rozlévat dobrota a láska, pokud je nepředáváme, pokud se o ně nedělíme? Dobro a láska mohou růst pouze rozdáváním. Současný člověk zaneprázdněn činností různého druhu však nemá čas zabývat se svým nitrem, objevovat svou jedinečnost, uvědomo-

vat si své poslání směrem k jiným osobám. Identifikuje se pouze v práci a kariéře. Uniká ze vztahů se strachem, že by neměl co předat. Nejistota a chybějící reflexe nad vlastním "já" brání člověku přistupovat k druhému otevřeně. Ale brání mu také zajímat se o něj a zapojit se do jeho životního kontextu. Bojíme se, aby nás druzí lidé nezatáhli do svých problémů, proto si oblékáme brnění zaneprázdněnosti.

Kralování nad věcmi

Typické rysy neosobní kultury, která se začala projevovat již v minulém století, vystihl německý personalista Eberhard Grisebach. Podle něj svět "absolutizuje vědu a zužuje prostor na setkání lidských osob, v důsledku čehož člověk přestává reálně vnímat svou etickou situaci". Zakouší beznaděj, samotu, uzavřenost a pocit ztroskotání. Jsme ponořeni do světa věcí a prostředků, zaplaveni vlastními výtvoři, přes které se jen těžko dá vynořit. "Technika člověka silně přitahuje, protože ho vymaňuje z fyzických omezení," říká Benedikt XVI. v encyklice Caritas in veritate. Na druhé straně však dodává, že člověk "ztrácí svobodu v opojení z totální autonomie" a zapomíná na "výzvu bytí", která spočívá ve výzvě darovat se v lásce. Potřebné je obnovit skutečné "kralování nad věcmi", které nespočívá v jejich ovládnutí, v panování nad nimi, ale v tom, že jim člověk dává smysl. Dát práci smysl, ne otročit, zapojit ji do sebeobdarovávání vztahu lásky. Pokud se vytratí tento cíl, práce se staví proti člověku.

Exupéryho tajemný uzel činnosti

Smysl práce, činnosti a věcí ve vztahu k lásce dokázal na hutném prostoru svých myšlenek vyjádřit francouzský spisovatel a filozof Antoine de Saint-Exupéry. V Malém princovi poukázal na to, že pokud se činnosti nezapojují do služby lásky, pokud existují jen samy pro sebe, ztrácejí smysl. V díle Citadela mluví o uzlu, který navzájem váže události, věci a činnosti, takže jim dává tvůrčí sílu. Tím uzlem je vždy vyšší smysl, tajemný neviditelný plán lásky. Podle Jana Pavla II. je prvořadým cílem činností dobro osoby, která se nesmí "stát otrokem věcí, hospodářských systémů, výroby a svých vlastních výrobků".

Kdo nepracuje, ať nejlí

Genesis nám zprostředkovává Boží příkaz člověku "obdělávat a střežit zem". Práce je tedy Božím úmyslem. Souvisí s podstatou člověka, vyjadřuje ho. Člověk cítí jistotu, když pracuje, tím se dotváří a rozvíjí jeho osobnost. Práce je

v určitém smyslu oslavou Boha, "liturgií" a požehnáním pro svět. Je i existenční otázkou člověka. Dobře známe situace lidí, když ztratí práci. Nečinnost je ubíjí, přivádí k depresi, psychózám, sebevražedným sklonům. Je jen otázkou času, jak dlouho to vydrží. Současná situace nezaměstnanosti, častého propouštění z práce, "restrukturalizace" pracovních míst, rušení provozů, krachu společností v nás pěstuje atmosféru strachu a buduje deformovaný pohled na práci. Neměla by se stát jediným smyslem našich životních snažení.

Na druhé straně nedostatečné morální a finanční ocenění v práci, nestejný metr při hodnocení a devalvace vzdělání vedou k frustraci pracujících a podvědomě nahrávají lhostejnému postoji k práci a zneužívání podpor. Nakonec ten, kdo se pravidelně začne vyhýbat práci, ztratí půdu pod nohama. Zpočátku jde o příjemné nicnedělání, odpočinek, později ztrátu návyku pracovat, neschopnost provést i běžné činnosti, podlomení sebejistoty, pocit prázdnoty a beznaděje. Ne nadarmo se říká: "Kdo nepracuje, ať nejí!" Chronický lenoch si nezaslouží dar života, protože by ho celý promarnil.

Život je více než pracovní deník

Navzdory významnosti práce v lidském životě evangelium označuje za hlavní Boží příkaz milovat (Boha a člověka). Povýšení světa práce nad společenství lásky, izolace, neúměrné pracovní ambice a zatížení, zisk na úkor mezilidských

vztahů – to vše člověka dehumanizuje, odcizuje sobě i druhým. Dělá z něj pracovní stroj natažený na setrvačný výkon, který pomalu spěje k opotřebovanému konci. Mnozí lidé, kteří "ztratili v práci duši", se na konci života cítí vyždímání, využití, vykořisťování, vyprázdnění. Litují, že svůj život nenasměrovali dál od svého pracovního deníku.

(podle KN)

Útok konzumní společnosti na rodinu

V době, kdy si údajně žijeme jako nikdy předtím, se naše republika dostává do popředí v růstu sebevražd mladých lidí. Sebevražda je třetí nejčastější příčinou jejich úmrtí.

ČR patří přední příčka v rozvodovosti a při tom třetina dětí se rodí osamělým matkám. Dále je prokázáno, že rozvody velmi často psychicky poznamenají děti na delší čas – někdy na celý život. Agresivní reklama s možností úvěru je příčinou enormní zadluženosti domácností. Následná neadekvátní a často nadbytečná spotřeba u nízkopříjmové části obyvatel vede dlužníky v domnění bezvýchodnosti často opět k sebevraždám.

Mladí lidé z Jablonecka, kteří spáchali sebevraždu v zaparkovaném autě nedaleko Trenčína, v dopise na rozloučenou uvedli, že si nedovedou představit, že by měli žít v současném světě v současném systému. Od sametové revoluce bylo již více živých pochodní mladých lidí, které většinou měly sociální pozadí.

K mládí normálně patří optimismus, tvůrčí iniciativa a láska. Ale není přirozený růst tzv. „singles“ - tedy osamělých mladých mužů a žen, kteří honbě za pracovním uplatněním obětují vše. Jsou pružní a přizpůsobiví, ale je jim to méně platné, když nadnárodní monopoly – po vyčerpání daňových prázdnin – převedou výrobu buď do Rumunska nebo na Ukrajinu.

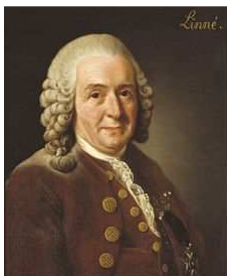
Vše je podřízené trhu, a tak i nově instalovaný svátek sv. Valentýna se stal jen zámlinkou dalšího útoku na peněženky. Nestačil již skromný a romantický K. H. Mácha. Je otázka, proč máme být za každou cenu „světoví“ a proč se máme vzdávat své slovanské podstaty. Myslím, že vhodnějším příkladem pro mladé by mohl být nový Svátek rodiny, lásky a věrnosti vždy 8. července. Tento svátek je na památku manželů Pjotra a Feoronie Muromcových, kdy prostá žena vyléčila knížete Pjotra z vážné a nebezpečné nemoci. Nerovný sňatek byl odsouzen, ale manželé se raději zřekli moci a žili mimo knížecí sídlo. Oba

zemřeli 8. července 1228 a byli pochováni v jedné rakvi. Pravoslavná církev je uznává za svaté. A bude v tento den sloužit i zvláštní bohoslužby.

I pro naše věřící je to motivace a je přirozené, že křesťanské rodiny se u nás celkem nerozvádějí (viz Kristovo „Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj“). A mají většinou také více dětí než průměr. To neplatí ale pro příslušníky sekt, jak to dokázal před několika lety případ týrání dětí na Moravě. Pro ostatní i ateistické rodiny by měla platit alespoň maximální tolerance i v případě nutného rozvodu, kdy je umožněno rozvedenému partnerovi styk s dětmi. Tržní systém ve studené válce zvítězil ve většině východního bloku. Zanechal ale i šrámy při přechodu na ekonomice i lidech. Nás to stálo zlikvidovaný zbrojní průmysl, celou námořní flotilu, rapidní snížení zemědělské produkce a dluh jen při prodeji bank cizímu kapitálu za 300 miliard korun. Za hranicemi muselo hledat práci 1 mil. Bulharů, více než 2 mil. Poláků a 7 mil. Ukrajinců. I téměř 2,5 mil. obyvatel bývalé NDR se muselo za prací přestěhovat na západ země. Ale kdo chce, práci si najde – dost důchodců (včetně bývalých členů KSČ) si drží částečný pracovní úvazek a někteří spekulanti zneužívají možnosti jít do invalidního důchodu. Jde ale o to, že s potížemi se musí vždy bojovat. A bojovat s nepřízní osudu a se zlým mohou jen žít. Neměly by už viset na školách smuteční prapory a musíme se snažit, aby maximálně fungovala rodina – základ každé společnosti – za spolupráce všech generací.

(podle Zdislavy)

Oni takto a jak ty?

Karl von Linné
1707 - 1778

Švédský přírodovědec a lékař, zakladatel botanické a zoologické systematické nomenklatury.

Viděl jsem procházet vedle sebe věčného, nekonečného, vševědoucího a všemohoucího Boha a z úcty jsem padl na kolena. *(Když ho našli klečet v laboratoři.)*

Frederick William Herschel
1738 - 1882

Jeden z nejúspěšnějších astronomů všech dob a nejlepší konstruktér zrcadlových dalekohledů své doby. Zapsal se také do dějin fyziky, protože při svých experimentech se světlem objevil infračervené záření. Byl rovněž hudebním skladatelem, i když jeho skladby upadly v zapomnění.

Čím více se rozšiřuje pole vědy, tím víc nepopíratelných důkazů se objevuje o věčné a všemohoucí stvořitelské Moudrosti.

Alessandro Volta
1745 - 1827

Italský fyzik proslulý svými objevy v oboru elektřiny. Objevil například třetí elektřinu, vynalezl Voltův elektrický článek nebo zdokonalil kondenzátor.

Základní pravdy víry jsem podrobil dokonalému studiu. Došel jsem tak k důkazům, které činí náboženství věrohodným i přírodovědci. Dej, Bože, aby toto mé vyznání přineslo bohaté ovoce.

Jób – předobraz Krista a vzkříšení v našem životě

Slovy „Jóbova zvěst“ nebo „Jóbovka“ lidé běžně označují neštěstí správu či samotná neštěstí. Tématem naší úvahy je Jóbova krize a jeho naléhavé volání k Bohu ze smetiště.

Jóbovo trpělivé prožívání utrpení jej činí předobrazem Ježíše, trpělivého v utrpení. Později, když Jób upadá do krize, vysloví slova důvěry v Pána: „Můj

Vykupitel žije, to jedno vím, a že nakonec se nad prachem postaví. I kdyby ze mě kůži sedřeli, já ve svém těle Boha uvidím.“ (Jób 19,25.26). Toto vyjádření se ve svém tzv. plnějším smyslu otevírá pravdě a perspektivě vzkříšení, které je definitivní Boží odpovědí na utrpení.

Církevní otcové – ba i Georg F. Handel v díle Mesiáš – vytušili ve výpovědi Jóba téma zmrtvýchvstání. Pronikněme tedy do jeho příběhu.

Záhadná příchut' knihy

Mudroslovná kniha Jób obsahuje příběh, který vyrazí dech jednak svým dramatem a také záhadnou výpovědí. Už sv. Jeroným se zmínil, že „vysvětlovat knihu Jób je jako pokusit se chytit do rukou úhoře: čím více ho tiskneš, tím spíš ti vyklouzne z ruky“.

V knize Jób Bůh zkouší dokonalého a bohabojného Jóba podobně jako Abrahama. Rozmanitost témat, symboliky stylů a žánrů řadí tuto knihu mezi složité biblické spisy.

Knihy získala svou podobu po babylonském zajetí, o čemž svědčí četné hebrejské výrazy aramejského původu. Mnozí učenci ji datují do období mezi 6. a 4. století před Kristem i z důvodu, že Jób je svatým pohanem – věřícím Edomitem. Podobně jako kniha Jób i spisy ve starobylém Egyptě, Mezopotámii

a Ugaritu řešily otázku utrpení ve vztahu s božstvem. V Jóbovi se však spojila všeobecná lidská zkušenost utrpení nevinného s výhradní vírou v jediného Boha. Tím, že je děj situován do edomské země Uz, výpověď knihy nabývá univerzální rozměr.

O autorovi knihy víme jen to, že byl obdařen literárními dovednostmi a novátorským teologickým myšlením, když zpochybnil svrchovanou platnost teorie odplaty založené na příčinném vztahu, tedy že dobré skutky jsou odměněny a zlé potrestáno. V knize nevysvětluje zaprvé záhadu utrpení nevinného ani neřeší otázku zla, ale pomáhá každému z nás, když jsme znepokojeni a skoleni bolestí, chápat vlastní místo před svatým a všemohoucím Bohem.

Próza: trpělivý Jób, předobraz Krista

Knihy Jób je v úvodu (kap. 1-2) a v úplném závěru (42,7-17) zkomponovaná v próze; rozsáhlou vnitřní část tvoří poetický rozhovor Jóba, jeho přátel a samotného Boha (kap. 3, 1-42 ,6).

Na začátku je trpělivý Jób vzorem ideálního trpitele, a proto se přirozeně stal předobrazem trpělivého trpícího Krista. Dokonalý, statečný a bohabojný Jób má v úvodu i na konci knihy rysy izraelského patriarchy; Bůh mu požeňal na dětech, stádech, a nakonec se dožil vysokého věku, až takového, že uviděl děti do čtvrtého pokolení.

Jób přinášel Bohu oběti i za případné hříchy svých dětí. Tento jeho stav však naruší v úvodu příběhu otázka satana Bohu: „Copak Job ctí Boha zadarmo?“ (Jób 1,9). Hebrejské slovo „satan“ označuje nepřítele nebo žalobce. V knize je satan andělem na Božím dvoře, jeden z Božích synů. S dovolením Boha satan rozpoutá zkoušku Jóba, která má za úkol prověřit nezištnost jeho spravedlnosti a bázně před Pánem. Bůh dovolí zkoušet nevinného Jóba, protože důvěruje čistotě jeho úmyslů. Ve vyprávění kapitol 1 - 2 Jób přijde nejdřív o stáda a sluhy, i o syny a dcery; ve druhém kroku přijde i o zdraví. Pokrytý vředy odejde vážený a moudrý občan Jób na periferii města, na smetiště. Tam za ním přijdou tři přátelé a sedm dní ho v tichu litují.

Jóbova žena se podobně jako satan stává pro něj protivníkem. Když ho příkře vyzve: „Proklej Boha a zemři!“ Jób ji pokládá za hloupou osobu a sv. Augustin ji dokonce nazval *diaboli adiutrix* (pomocnice ďábla).

Jób zůstane pevný a trpělivý ve všem, co na něj Pán dopustil. Je příkladem trpícího bohabojného člověka. Jistě známe jeho slova, která již zlidověla:

„Hospodin dal, Hospodin vzal. Ať je požehnáno jméno Hospodin!“ (Jób 1,21) a „Budeme snad od Boha přijímat jen dobré, a zlé ne?“ (Jób 2,10).

Příklad Jóba. který přijímá svůj úděl a nepřestává důvěřovat Bohu, přesahuje Ježíš, který se v utrpení modlí k Otci a odolává ještě větším svodům, než jakým čelil Jób.

I my, pokud jsme v utrpení díky Boží síle silní, umíme vyslovit Jóbova slova. Častěji se však stává, že je jen levně citujeme těm, kteří právě trpí. Pamatujme, že tato slova vyslovil trpící Jób, nikoli jeho přátelé, a někdy tiché doprovázení těch, co jsou zrceni utrpením, je více než naše slova.

Sedmidenní tichý smutek a solidarita tří přátel s Jóbem na smetišti za městem byl dobrý začátek a citlivý projev. Později ho však přehlušili jejich četná necitlivá slova na adresu Jóba.

Lidé v nouzi potřebují milosrdenství, které více naslouchá než radí, spíše chápe než zasvěceně vysvětluje.

Náboženství farizeů přidávalo lidem břemena. Ježíš je lidem snímal. To největší břemeno snal při svém utrpení, které přesahuje Jóbovu krizi. Ježíš během svého spásonosného utrpení našel projevy upřímné lítosti žen či „zpověď“ kajícího lotra, ale okusil i necitlivá slova. Když volal k Otci („Eloi, Eloi...“), někteří reagovali: „Podívejte, volá Eliáše ... uvidíme, jestli ho Eliáš přijde zachránit (Mk 15,35-36). Přední muži a lotr ho zase posměšně vyzvali: „Jiným pomohl, ať teď pomůže sám sobě, je-li Mesiáš ... Což ty nejsi Mesiáš? Zachraň sebe i nás!“ (Lk 23,35.39). Ježíšovo záchranné utrpení na kříži a jeho důvěra i modlitba k Otci jsou nejúčinnější odpovědi na úděl všech trpících: Bůh nevyšvětluje utrpení, ale v osobě Ježíše nám prokázal solidaritu v utrpení.

Poezie: Jóbův spor s Pánem a přáteli

Drama trpělivého Jóba se v básnický sestavených, kapitolách 3 - 42 radikálně vyostří. Po tichu sedmi dní zazní slova. Nejprve promluví Jób: nezatrácuje Boha. jak mu radila žena, ale proklíná den svého narození; později bude obviňovat Pána, že ho nespravedlivě stíhá, a začne s ním vést ostrý spor.

Literární žánr spor (hebr. rív) je v Písmu střetem dvou stránek a jeho cílem je nastolení spravedlnosti v podobě smíření. Jinde v Bibli spor vede běžně Bůh; v knize Jób však spor vede Jób proti Bohu. Jób se vášnivě brání i před třemi přáteli – Elifazem, Bildadem a Sofarem, kteří po počáteční tiché lítosti začnou mravokárně analyzovat jeho stav: Jóba necitlivě obviní z hříchu, nepravosti

(srov. Jób, 11,3; 22,5) bezohlednosti vůči Bohu (srov. Jób 15,1-13) a jeho

aktuální utrpení jednohlasně zdůvodňují jeho minulým hříšným jednáním. Jejich obrana Boha a necitlivé obviňování Jóba zaznívá ve třech cyklech rozhovorů (srov. Jób 3-14; 15-21; 22-27).

Kniha Jób bourá „teologii odplaty“, kterou argumentují Jóbovi přátelé. Oprávněně věříme, že hřích způsobuje Boží hněv a následkem toho bolest a utrpení:

hřích má své následky; Jóbovi přátelé však zaměnili příčinu a následek. Místo: „hřešíš, a proto budeš trpět,“ se snažili Jóba přesvědčit: „trpíš, protože jsi zhřešil“.

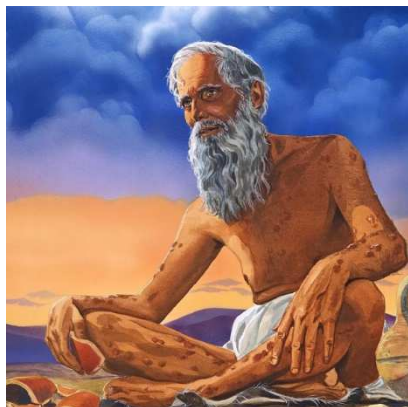
Jób uznává, že není bez hříchu, ale odmítá obvinění, že jeho bolest způsobilo nějaké vážné pochybení. I v našem myšlení se často ozývá: „Co špatného jsem udělal, že mě Pán takto trestá?“ Při neúspěchu hledá někdy nepřiměřeně své provinění i společenství. Ježíš takové uvažování nejednou odmítá. Když v evangeliu podle Jana apoštolové hledají viníka za stav slepce od narození a chtějí vědět, zda je za tím hřích slepce nebo jeho rodičů. Ježíš jim ukáže, že utrpení slepce je příležitostí zjevit na něm Boží skutky (srov. Jan 9,2-3). Vžité uvažování o utrpení Ježíš zpochybňuje i dvěma otázkami v evangeliu podle Lukáše – o hříšnosti Pilátem zabitých Galilejců a osmnácti lidí zavalených věží v Siloe (srov. Lk 13,2.4).

Kniha Jób nabízí novou moudrost, která neochvějnou platnost teze, že příčinou prožívaného utrpení je vždy hřích, zpochybňuje. Čtenář knihy Jób už od počátku zná pravou příčinu Jóbova utrpení. Navzdory všemu, co řeknou jeho přátelé, Jób zůstává ve stálém vztahu s Bohem, ba obrací se na něj stále víc a počítá s ním jako se soudcem (srov. Jób 9,33) a svědkem (srov. Jób 16,19). Jób, jistý si svou spravedlností, Boha nakonec nutí, aby ho uznal za spravedlivého. Jób však tím zašel příliš daleko, na to Bůh nepřistoupí: „Chceš snad mou spravedlnost zpochybnit? Chceš mě odsoudit, abys byl bez viny?“ (Jób 40,8)

Pevná naděje Jóba v Boží zásah

Vrcholným momentem Jóbovy důvěry v Boha a Boží spravedlnost jsou jeho výroky. „Můj Vykupitel (hebr. go'alí) žije, to jedno vím, a že nakonec se nad prachem postaví. I kdyby ze mě kůži sedřeli, já ve svém těle Boha uvidím. Já ho uvidím vlastníma očima, ne někdo cizí, ale já – srdce mi touhou umírá!“ (Jób 9,25-27).

Go'el původně označoval příbuzného, který má pomstít nevinně prolitou krev nebo vykoupit majetek blízkého příbuzného, a po smrti zplodit mu potomstvo s jeho ovdovělou ženou (srov. Deut 19,16; 25,56; Num 35,9; Lev 25; Rút). V Jóbově výpovědi se go'el s velkou jistotou týká Pána: napovídá to Jóbovo tvrzení, že „ze svého těla Boha“ uvidíme, což potvrzují i pozdější Jóbova slova: „moje oko tě

(Boha) nyní již spatřilo“ (Jób 42,5). Literární smysl a kontext Jóbových slov je soudní, ne eschatologický, protože téma zmrtvýchvstání je v době vzniku této knihy ještě neznámé. Nic na tom nemění ani fakt, že sv. Jeroným přeložil hebrejský výraz go'alí latinským redemptor meus (můj vykupitel), v čemž mnozí církevní otcové viděli odkaz na zmrtvýchvstání. Takto totiž lze text interpretovat až v tzv. plnějším smyslu (lat. sensus plenior), tedy v jeho významové otevřenosti pro pozdější Boží zjevení témata zmrtvýchvstání.

Jóbovi - který si je ve své výpovědi (Jób 19, 25-27) jistý, že se ho sám Bůh spravedlivě zastane a ještě před smrtí zakročí v jeho prospěch - Bůh odpoví, nakonec se mu zjeví v bouři a přijde jako Pán vesmíru a celého stvoření (Jób 38,1-42,6), čímž se jeví jako svrchovaný Pán života. Jób na toto zjevení a Boží slova pouze krátce a pokorně zareaguje. Na konci příběhu Pán Jóba opravdu odmění: odměna je pozemská a dokonce dvojnásobná (srov. Jób 42, 7-17) - na scénu tím opět vstoupí platnost teologie odplaty.

Nová moudrost

Víra a naděje v Boží spravedlnost umožnila Jóbovi povstat a znovu žít. Jób prožíval aktivně Boží přítomnost, ze které pramení nakonec schopnost přežít jakékoliv utrpení. Postoj víry a důvěrného dialogu s Bohem je tedy nejvhodnějším postupem v utrpení.

Jób zpočátku obhajoval svou integritu i ctnosti a hrdě žádal Boha, aby potvrdil jeho nevinnost a spravedlnost. Kniha však odděluje Boží vládu od lidské spravedlnosti, proto Jób nedostane to, po čem toužil. Jeho vlastní spravedlnost je velmi cenná, ale i nad ní je Bůh.

Přítomnost Boha a svoboda jeho stvoření nám pomáhá důvěřovat mu. Nová moudrost spisu vede čtenáře k tomu, že vše je v Božích rukou. Ačkoliv se nám svět zdá být chaosem, kde už spravedlnost zdánlivě neplatí, je třeba mít důvěru, že Bůh je Pánem každé situace. Postoj víry a důvěrného dialogu s Bohem je jediný správný.

V pohledu na Boha Stvořitele Jób nakonec pochopil, že zhrěšil, protože si Boha představoval příliš podle sebe; Bůh je překvapení a jeho cesty nejsou naše cesty. V případě Jóba Bůh zasáhl a obnovil pozemské požehnání Jóba. V případě Ježíše šel Bůh dál a zasáhl vskutku fenomenálně – Ježíš přemohl smrt. Když opustil hrob a vstoupil do nové etapy bytí, čímž se stal oživujícím Adamem a Pánem se vši mocí na nebi i na zemi. Od té doby víme, že jeho moc je nad každou destruktivní silou v nás i kolem nás.

(podle KN)

Jednoduchý plán na postní dobu

Zamysleme se nad "informacemi", se kterými se během dne setkáváme. Máme televizi, rádio, e-mail, SMS zprávy a internetové stránky jako Facebook a Twitter. Dost často vidíme, že lidé si při večeři telefonují, dívají se na stránky na iPadu a zároveň pomáhají dětem s domácími úkoly. Jsme tak zaneprázdnění, že pokud se chceme soustředit na konkrétní zdroj informací, musíme se vzdálit od mnoha dalších zdrojů.

Díky Bohu za postní dobu! Zve nás modlit se, postit a dávat almužnu. Nabízí nám příležitost zjednodušit si život. Je to jistý druh duchovních cvičení, které si můžeme udělat i uprostřed našich všedních povinností. Postní doba nám dává příležitost vzdálit se na jistý čas od mnoha zdrojů, abychom se soustředili na ten nejdůležitější zdroj: na Ježíše, jeho kříž a zmrtvýchvstání.

Na příležitostech je zajímavé to, že nemají velkou hodnotu, pokud je nevyužijeme. Proto potřebujeme plán. Musíme udělat něco konkrétního, co nám

pomůže co nejlépe využít čas půstu. A tak si pomocí tradiční postní praxe – modlitby, půstu a almužny – vytvoříme plán a odstraníme všechno, co nás rozptyluje. Potom budeme otevřenější vůči tomu, co nám chce říci Ježíš.

Modlitba

První krok tohoto plánu spočívá v tomto: podívat se na svůj denní řád a každý den si najít čas na modlitbu. Kdy si dáte "rande" s Ježíšem? Většina lidí považuje za nejlepší čas ráno – dříve, než se tak ponoří do všedních povinností, že se zapomenou obrátit na Pána. Ať se rozhodnete pro kterýkoli čas, dbejte o to, aby to byl čas, kdy vás nebude nic rozptylovat a nebudete mít jiné povinnosti.

Pokud si umíte najít čas – a místo – bez rozptylování, budete mnohem lépe vnímat Ježíšovu přítomnost a jeho vedení v životě. Mnohem lépe si do všedního dne odnesete požehnání, které jste získali díky času s Ježíšem.

Když uvažujete o pravidelné modlitbě, připomenejte si Ježíšova slova: "Když se modlíte, nebuďte jako pokrytci" (Mt 6, 5). "Když se modlíte, neříkejte mnoho jako pohané" (Mt 6, 7). "Ale když se modlíš, vejdi do svého pokoje ... a modli se ke svému Otci" (Mt 6, 6). Nikde neřekl: "Chcete-li se modlit" nebo: "Pokud se rozhodnete modlit." Ne, řekl: "Když se modlíte." Předpokládá, že se budeme modlit. Pokud to Ježíš předpokládá, je jasné, že od nás očekává, že se budeme modlit.

Pokud jde o to, jak se máme modlit, existuje několik způsobů. Zde je jen pár:

- ☞ lectio divina nebo modlitba s Písmem,
- ☞ křížová cesta,
- ☞ rozjímání o Kristových "posledních sedmi slovech",
- ☞ modlitební skupina ve farnosti,
- ☞ eucharistická adorace,
- ☞ rozjímání.

Pokud ještě nemáte svůj ustálený způsob modlitby, zjistěte, jaký druh modlitby je dostupný ve vaší farnosti. Pamatujte na to, že modlitba je důležitá součást každých duchovních cvičení. Je to podstatná ingredience, pokud si chcete udělat odstup od všech těch informací ve svém okolí.

Půst

Slyšeli jste o Stanfordském experimentu s pěnovými bonbony? Byly to pokusy s malými dětmi, které byly zahájeny v roce 1960. Psychologové na Stanford

University dali dětem dvě možnosti: buď si mohly dát jeden pěnový bonbón hned, nebo mohly počkat patnáct minut a získat dva bonbóny. Podle výzkumníků jen asi třetina dětí dokázala počkat na dvojitou odměnu.

To, co platí pro tyto děti, platí v různé míře i pro nás. Máme rádi okamžité uspokojení. Mnozí z nás nemají problém sledovat dlouhé hodiny televizi nebo vysedávat dlouho do noci u internetu. Podobně jako děti z pokusu jen těžko odoláváme "rychlému řešení".

Porovnejme to s půstem. Tato starobylá praxe se datuje do nejrannějšího období Bible. Mojžíš se postil na hoře Sinaj, když dostal Desatero (Ex 34,27-28). Ježíš se postil čtyřicet dní na poušti (Mt 4,1-11). Pavel se postil po obrácení (Sk 9, 1-3). Starší v Antiochijské církevní obci se postili předtím, než vyslali Pavla a Barnabáše na první misijní cestu (Sk 13,3). Všichni se postili, protože věděli, že jim Bůh požehná, pokud se vzdají určitého potěšení, aby byli blíž u Ježíše a posilovali své rozhodnutí žít svatým životem.

Průlom

Asi největší požehnání, které souvisí s půstem, se nazývá "průlom". Ten nastane, když konečně dokážeme prolomit určitou překážku, která nás brzdila. V jistém smyslu všichni potřebujeme průlom: možná potřebujeme zažít průlom v našem způsobu života, který je hříšný, nebo potřebujeme zažít průlom v oblasti svých názorů a získat nový pohled, který nám pomůže žít klidněji a láskyplněji.

V této postní době si udělejte seznam klíčových oblastí svého života, které potřebují takový průlom. A když si vyberete svůj druh půstu, prostě Pána, aby vám pomohl překonat tyto překážky.

Podobně jako při modlitbě, i v půstu se vám bude dařit lépe, pokud si uděláte plán. Zde jsou cíle, které vám pomohou vytvořit ho:

1. Řekněte Pánu o svém cíli. Zapište si, jaký druh průlomu nebo změny byste chtěli vidět: být blíže u Ježíše, lépe komunikovat v manželství, překonat hněv nebo něco jiného.
2. Vyberte si konkrétní formu půstu a zachovávejte ho. Nebudete jíst mezi jídly? Budete mít menší porce? Jeden večer strávíte bez televize? Dáte si půst od tvrdých slov? Vyberte si něco, co je náročné, ale ne nemožné. Nejdůležitější je to, abyste udělali maximum a prosili Pána, aby vám pomohl.
3. Ať je váš půst – prázdný žaludek, půst od televize, krocení jazyka – připomínkou toho, že se máte obrátit k Ježíši, děkovat mu za jeho lásku a prosit ho o změnu.
4. Očekávejte výsledky. Vzpomeňte si na Ježíšovo zaslíbení: "Věřte, že všechno, o co v modlitbě prosíte, jste už dostali, a budete to mít" (Mk 11, 24). Ať je vám tento verš připomínkou vždy, když budete v pokušení půst porušit. Ježíš vás chce požehnat!
5. Odpusťte si. Kdybyste v nějakém bodě svého půstu selhali, nezoufejte si. Jednoduše se obraťte na Pána a proste ho, aby vám dal další milost. Začněte znovu s vědomím, že Boží milosrdenství dokáže překonat každou chybu či neúspěch.

Almužna

Dávání almužny obsahuje dva důležité body. První se týká toho, abychom měli srdce pro potřebné. Druhý se týká toho, abychom se rozhodli co nejvíce pomáhat chudým. Papež František nám řekl, že almužna je "gesto upřímné pozornosti vůči těm, kteří nás osloví a prosí o pomoc" (jubilejní katecheze, 9. dubna 2016).

Co můžete udělat? Zde je pár návrhů na vytvoření plánu:

- Porozhlédněte se po domácnosti a vyřadte oblečení, které už nenosíte, nástroje a spotřebiče, které již nepoužíváte, nebo jídlo navíc z komory. Všechno to posbírejte a věnujte místnímu spolku svatého Vincenta de Paul

nebo potravinové bance ve farnosti nebo útulku pro bezdomovce ve vašem městě.

- Přepočítejte si své finance a rozhodněte se, kolik peněz můžete v tomto postním čase darovat. Věnujte je na charitu.
- Mnoho organizací nabízí možnost "adoptovat" si chudou rodinu. Vyhledejte ji a zjistěte, zda tuto rodinu můžete každý měsíc finančně podporovat.
- Papež František v zmiňované katechezi také řekl, že almužna je "gesto lásky, která nás přivádí k těm, se kterými se setkáváme". Povzbuzuje nás, "abychom se zastavili a podívali se do obličeje, do očí člověka, který žádá o pomoc". Mnoho organizací sponzoruje vývařovny, komunitní centra a útulky pro bezdomovce. Zjistěte, zda se můžete zapojit do jejich činnosti, třeba jen během postní doby.

Pozn. redakce: Některé z uvedených návrhů, jak realizovat almužnu, se nám mohou zdát vzdálené od naší reality. Nechali jsme je však v textu s nadějí, že mohou inspirovat vznik nových charitativních děl, byť jen v malém formátu v nějaké farnosti na vesnici či dokonce pouze v jednom společenství.

Jednoduchý půst

Během postních duchovních cvičení si zjednodušte život. Odstraňte ze svého života hluk a rozptylování. Buďte blíž u Ježíše a své rodiny.

Když si svatý Pavel stěžoval, že nedokáže naplnit dobré úmysly, řekl: "Neboť chtít dobro, to mi je blízko, ale dělat dobro ne" (Řím 7,18). V této postní době to změníme! Udělejme si 40denní plán a uskutečňujme ho. Společně si zjednodušme život, abychom se přiblížili k Ježíši v modlitbě, zažili průlom a dotkli se Ježíše tak, že pomůžeme jeho "nejmenším" bratrům a sestrám (Mt 25,40).

(Slovo mezi námi č. 3/2017)

Postní aktivita farnosti Žďárec

6. března začne postní doba, kdy si máme více uvědomit odpouštějící lásku nebeského Otce, která se nejvíce projevila v utrpení, smrti a zmrtvýchvstání Božího Syna Pána Ježíše. Postní doba je dobrou příležitostí nejen na změnu našeho srdce, ale také změnu našeho uvažování. Prorok Ezechiel mluví o smlouvě mezi Bohem a jeho lidem, která spočívá v přijetí Boží lásky a tím i změně lidských srdcí. (srov. Ez 36, 26)

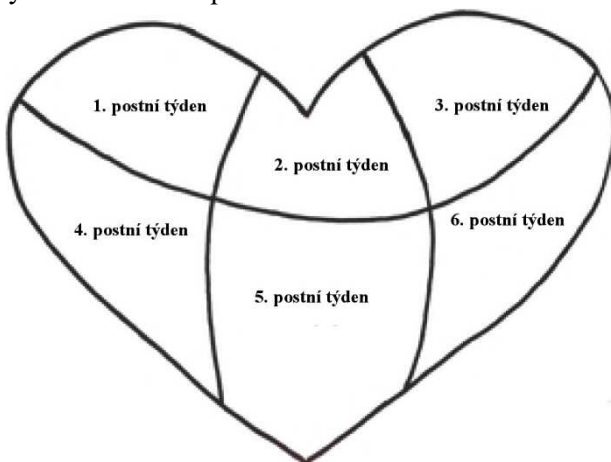
Postní doba je milostivý čas, kdy nebeský Otec chce vstoupit do našeho života, do našeho srdce, aby nám daroval svou lásku. Cílem postní aktivity je prožít ve farním společenství, při sv. mších, v rodinách i ve škole postní dobu jako čas proměny srdcí, abychom dokázali více milovat a přinášet ovoce pravdy a spravedlnosti, být světlem a solí pro tento svět.

Motivem a symbolem naší práce bude srdce: "Dám vám nové srdce a nového ducha vložím do vás; odstraním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Svého ducha vložím do vašeho nitra a způsobím, že budete kráčet podle mých nařízení, zachovávat mé výroky a plnit je." (Ez 36, 26)

Jak to bude probíhat?

Na nástěnce budeme mít obrys srdce, které je rozděleno na 6 částí (viz obrázek).

Každou neděli si budeme moci vzít vzadu kartičku se symbolem, který nám připomene evangelium. U symbolu bude i napsaná modlitba a návrh na aktivitu, kterou bychom měli žít následující týden. Pokud se nám to podaří (minimálně 4 dny), připevníme následující neděli pouze vystřížený symbol do příslušné části srdce. Který týden bude mít nejvíce symbolů?

P.S. Vezme si někdo takovou nebo podobnou aktivitu na starost i v ostatních farnostech?

Svátost pokání

Postní doba nás vyzývá ke změně našeho srdce, k novému obrácení se k Bohu. Jedním z prostředků našeho obrácení je i svatá zpověď neboli svátost pokání.

Svátost pokání je vzácný velikonoční dar od vzkrísěného Pána. Ve svátosti pokání se setkáváme s milosrdným a odpouštějícím Pánem.

Jak často se zpovídat? Kdo zhřešil těžce, má se co nejdříve s lítostí obrátit k Bohu a přijmout svátost pokání. Kdo je v Boží milosti, může najít v této svátosti duchovní vedení a milost k duchovnímu růstu. Měsíční zpověď – okolo prvního pátku – by měla být normální věcí každého věřícího, který se snaží žít v přátelství s Bohem.

Před svatou zpovědí se máme připravit modlitbou k Duchu Svatému, zpytováním svědomí, lítostí a opravdovým předsevzetím polepšit se.

Modlitba k Duchu svatému

Duchu Svatý, přijď a pomoz mi, abych poznal své hříchy. Vtiskni do mého srdce bolest a lítost nad tím, že jsem hříchy urazil svého nebeského Otce, a posilni mě, abych se z nich dobře vyznal a konal pokání.

Zpytování svědomí (pro dospělé)

Zhodnocení poslední svátosti smíření:

1. l Kdy jsem naposled přijal svátost smíření? Nezamlčel jsem nebo nezatajil úmyslně nějaký těžký hřích? Nezapomněl jsem vyznat nějaký těžký hřích?
2. Vykonal jsem uložené zadostiučnění? Snažil jsem se polepšit od poslední zpovědi?
3. Nepřistupuji k svátosti smíření pouze ze zvyku či pod tlakem mých rodinných příslušníků nebo přátel? Přistupuji k svátosti smíření s upřímnou touhou se očistit, obrátit, obnovit?

Můj vztah k Bohu:

"Miluj Hospodina, svého Boha, z celého srdce."

1. V žebříčku mých životních hodnot je Bůh na prvním místě? Miluji ho nade vše? Myslím často na Ježíše, kterého mám následovat? Snažím se, aby ho

poznali i jiní? Odevzdal jsem víru svým dětem? Dával jsem bližním dobrý příklad? Nacházím si denně čas na osobní modlitbu? Začínám i končím svůj den v Božím jménu? Je moje modlitba soustředěná, pozorná a zbožná? Nepohrdám členy jiných církví? Nejsem pověřivý? Nevěřím různým kouzlům a věštění? Nedopustil jsem se svatokrádeže, např. poskvněním posvátné osoby, zneuctěním posvátného místa, nedůstojným zacházením s posvátnými věcmi, přijetím Eucharistie v těžkém hříchu?

2. Nerouhal jsem se Bohu? Nevyslovoval jsem se o něm potupně? Nebral jsem zbytečně do úst jeho jméno, jméno Panny Marie a svatých? Dodržel jsem slib, který jsem dal Bohu? Nepřisahal jsem falešně a krivě?
3. Světím neděli a přikázaný svátek jako Boží den? Účastním se na mši svaté? Přistupuji ke mši svaté s úmyslem setkat se s Bohem? Sleduji ji pozorně? Přicházím včas?

Můj vztah k bližnímu:

"Milujte se navzájem, jak jsem já miloval vás,"

1. Miluji bližního jako sebe sama? Nepohoršil jsem ho svými slovy nebo skutky?
2. Jaký je můj vztah k rodičům? Poslouchám je, ctím je, miluji je? Jsem si vědom, že zastupují Boha na zemi? Jaký je můj rodinný život? Miluji, ctím a vážím si svého manžela, manželky? Jak se starám o výchovu svých dětí? Zajišťuji jejich tělesný ale i duševní rozvoj? Jsem jim dobrým příkladem? Vím, s kým se přátelí, kde tráví volný čas, co čtou? Bránil jsem jim nebo zrazoval jsem je od církevního sňatku? Netoleruji život mého dítěte v konkubinátě? Je mi lhostejné, že mé děti či vnukové nejsou pokřtěni?
3. Ctím církevní představené? Mám v úctě papeže, biskupy, kněze? Nedělám si z nich posměch, neříkám o nich nemístné vtipy, nerozšiřuji zbytečně jejich chyby, nepomlouvám je? Modlím se za ně? Pomáhám knězi ve farnosti nakolik je mi to možné? Jsem aktivním členem farního společenství? Jak ctím světské představené? Platím daně?
4. Mám úctu k životu? Uvědomuji si, že život je Boží dar, proto jen Bůh ho má právo dát i vzít? Neškodím jinému na zdraví? Neztrpčuji mu život? Nezmrzačil jsem někoho? Nezpůsobil jsem někomu smrt? Neradil jsem, nesouhlasil jsem, nevykonal jsem, neasistoval jsem při umělém přerušení těhotenství – potratu? Neužívám antikoncepci? Dodržuji v manželském soužití morální zákon? Nesouhlasil jsem se sterilizací, eutanazií?

Neublížoval jsem bitím, či jinými násilnými činy svým dětem nebo starým, nemocným a bezbranným lidem? Netrápil jsem zvířata?

5. Uvědomuji si, že jako mé tělo, i tělo bližního je chrámem Ducha Svatého? Nenaváděl jsem ho ke hříchu nečistoty? Svými slovy, doteky, návrhy nepřivedl jsem bližního ke hříchu? Neprovinil jsem se smilstvem, tj. pohlavním stykem se svobodným nebo s osobami stejného pohlaví? Nesváděl jsem ke hříchu duchovní osobu? Neprodávám své tělo za peníze? Neznásilnil jsem někoho? Žiji v uspořádaném svátostném manželství? Neprovinil jsem se cizoložstvím, tj. nepodvedl jsem svého manžela či manželku s jiným člověkem?
6. Vážím si svůj majetek i majetek bližního? Jsem svědomitý a odpovědný v práci? Snažím se hledat si práci nebo se spoléhám, že mě bude živit rodina, či stát? Pokud podnikám, používám spravedlivé ceny, míry, váhy? Nejsem nespravedlivý vůči svým zaměstnancům, nekřivdím jim? Dávám jim za práci spravedlivou mzdu nebo je vykořisťují? Snažil jsem se vrátit nalezenou věc? Neprovinil jsem se vůči majetku bližního krádeží nebo loupeží? Vrátil jsem ukradenou či uloupenou věc? Napravil jsem škodu, kterou jsem způsobil? Nepoškozuji majetek bližního nebo společnosti?
7. Jsem pravdomluvný? Neprovinil jsem se lži? Chráním čest svého bližního? Neprovinil jsem se pomluvami, tj. nemluvil jsem o chybách bližního za jeho zády? Neosočoval jsem, tj. nevymýšlel nebo nezvěštoval jsem chyby bližního? Napravil jsem škody, které jsem způsobil svým jazykem? Neurážel jsem druhé? Neublížoval jsem jim pošklebování, kritizováním? Neshazoval jsem je nemístnými řečmi, vtipy, či přezdívkami? Dodržel jsem svěřené tajemství? Byl jsem diskrétní?

Vztah k sobě samému:

"Buďte dokonalí, jako je dokonalý váš Otec."

1. Jaký je základní směr mého života? Usměřuji veškeré své snažení v životě na věčnou spásu mé duše? Snažil jsem se krotit své chyby, sklony, vášně? Nepovyšoval jsem se nad druhé? Jak jsem užíval dary, které mi svěřil Bůh?
2. Neškodil jsem si na zdraví kouřením, nadměrným pitím alkoholu, užíváním drog a jiných omamných látek? Mám správné stravovací návyky? Nepřejídám se nebo netýral zbytečně organismus hladem? Nebyl jsem mlsný? Nebyl jsem opilý? Nejsou mou vášní hazardní hry (karty, hrací automaty)? Nezabýval jsem se myšlenkou na sebevraždu?

3. Zachoval jsem si své tělo v čistotě a nevinnosti? Neoddával jsem se nečistým myšlenkám, zálibám, radostem, touhám? Neposkrvnil jsem své tělo smilstvem, cizoložstvím, nestoudnosti, nečistými skutky? Podléhal jsem svým žádostem? Nezabýval jsem se čtením, rozhovory, návštěvami představení a zábav, které jsou neslučitelné s křesťanskou a lidskou důstojností?
4. Konám každý pátek a na Popelčíní středu skutky kajícího? Dodržuji církevní příkázání o roční zpovědi? Vzdělávám se ve víře? Žiji příkladný rodinný a občanský život? Nejsm pyšný, lakomý, závistivý, líný? Neovládá mě hněv?
5. Co mi ještě vyčítá svědomí?

Lítost a předsevzetí

Lítost je nejdůležitější část svátosti pokání. Není to věc citu, ale vůle: odvrát se od hříchu a obrát se k Bohu s touhou po odpuštění. Není vázána na určitá slova. Má vycházet ze srdce. Mluv k Bohu jako k Otci. K upřímné lítosti patří opravdové předsevzetí pevná vůle polepšit se. Vyber si, proti které chybě chceš teď bojovat; samozřejmě, pozitivně: myslet více na dobro a snažit se konat ho.

1. Bože, nebeský Otče, zhřešil jsem; lituji ze srdce, že jsem tě urazil a zarmoutil a že jsem si znečistil duši. Odpusť mi.
Ty jsi poslal na svět svého Syna, aby vzal na sebe hříchy světa a hříšníky přivedl k tobě. Jsi nekonečně dobrý a laskavý. Pane Ježíši Kriste, přiveď mě z mé hříšné cesty na cestu pravdy a života. Vyznávám, že jsem zhřešil, a lituji, že jsem se hříchy vzdálil od tebe a ublížil tvé Církvi.
Bože, odpusť mi hříchy a daruj mi svého Ducha, abych poznal tvou lásku a tvé milosrdenství.
2. Bože, zhřešil jsem. Chci se polepšit a konat dobro. Zním své slabosti, ale spoléhám se na tvou pomoc. Ty musíš být mým ideálem, který chci mít stále před očima. Nedej mi odloučit se od tebe.
3. Pane Ježíši, z celého srdce tě miluji. Bolí mě, že jsem tě hříchem urazil. Ty jsi za mě trpěl na kříži; i já jsem ti zapříčinil takové bolesti. Lituji, že jsem tě tak zarmoutil. Pán můj a Bůh můj, buď milostiv mně hříšnému. Pomoz mi, abych se polepšil. Tvá svatá krev ať mě obmyje od hříchů. Pane, netrestej mě za hříchy.

(podle JKS)

Je finanční oligarchie z pohledu církve morální?

Oligarchie se běžně definuje jako vláda nevelké skupiny osob. Logiku finanční oligarchie nezměníme jinak než změnou životního stylu. Neboť životní styl zaměřený na konzum, uspokojování si svých potřeb, přirozeně směřuje k vzniku oligarchů.

Vážená redakce,

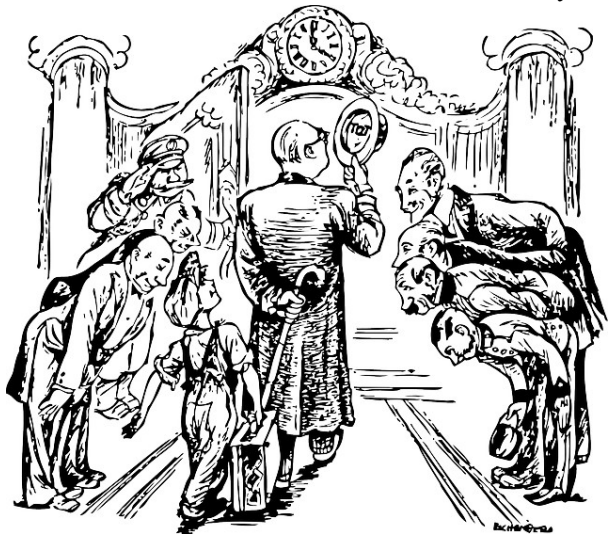
v souvislosti se současnou politicko-společenskou situací se poukazuje na problémy s finanční oligarchií. Zajímalo by mě, jak se posuzují tyto praktiky z hlediska sociálního učení Církve a zda i k této skutečnosti se vyjadřuje některý z jejích dokumentů.

Děkuji.

Ivan

Pane Ivane,

předpokládám, že v žádném dokumentu sociálního učení Církve se výraz oligarchie nenachází. Neznamená to však, že se k tomuto tématu nevyjadřuje. Sociální učení si totiž nedává za cíl vyjadřovat se ke každé jednotlivé situaci, která se v dějinách a na různých místech světa může vyskytnout. Bylo by to nemožné a také neprospěšné. Sociální učení nám předkládá základní principy a ty jsme pak pozváni, my jako osoby, které děláme morální rozhodnutí, aplikovat na jednotlivé situace. Toto nás nutí uvažovat, hledat, přemýšlet, studovat.

Oligarchie se běžně definuje jako vláda nevelké skupiny osob. Proč se však taková skupina dostává k moci?

Papež Benedikt XVI. ve své encyklice *Caritas in veritate* v 39. bodě píše o monopolizaci zón dopadu: "Když se logika trhu a logika státu shodují, aby pokračovaly v monopolizaci vzájemných zón vlivu..." Je to asi nejlepší vyjádření současné situace. Někdo dělá politiku proto, aby podpořil svůj byznys a někdo dělá byznys proto, aby získal politickou moc, a tím pádem mohl dělat ještě lepší byznys. Ztrácí se pak rozdíl mezi politikou a podnikáním, ale i sportem, uměním, médií apod. Vše se dostává do služeb moci a peněz. Vytvoří se tedy jeden koláč, ze kterého si každý snaží co nejvíce ukrojit. Této mentalitě postupně podléhá stále více lidí. Samozřejmě, překáží nám hlavně ten, kdo má největší část koláče, čili oligarcha. Ale jakmile se jedna oligarchie odstraní, nahradí ji druhá.

Kde je tedy kořen celého problému? V touze mít, a ne být. V neschopnosti najít cíl a smysl života. V neschopnosti vidět, že naše vlast je v nebi (srov. Flp 3, 20), a proto chceme uspokojit všechny své potřeby a touhy zde na zemi. Logiku finanční oligarchie nezměníme jinak než změnou životního stylu. Neboť životní styl zaměřený na konzum, uspokojování si svých potřeb, přirozeně směřuje k vzniku oligarchů a ti jsou nejen na úrovni státu, ale i jednotlivých rodin, když ten, co má nejvíce, se cítí oprávněn rozhodovat o všem, co se v rodině děje. Svatý otec František v encyklice *Laudato si* v souvislosti se změnou životního stylu říká: "Máme příliš mnoho prostředků na málo cílů a to i pokřivených." Ano, máme nerostné bohatství, vědu, technické vymožitky, demokracii, zbraně, média, peníze... všechny tyto věci jsou Božím darem, čili nám mohou pomoci, ale mohou nás i zničit. Závisí to na tom, jak je použijeme.

Papežové se shodují v tom, že monopolizace zón vlivu se dá překonat logikou nezištnosti, když si uvědomíme, že smyslem existence těchto věcí není mít moc a vliv, ale být ve službě člověku a pro jeho dobro. "Vždyť cílem podniku není výlučně tvorba zisku, ale existence samého podniku jako společenství lidí, kteří se různým způsobem usilují naplnit své základní potřeby a zároveň tvoří i zvláštní skupinu sloužící celé společnosti" (Jan Pavel II. *Centesimus annus*, 35).

(podle KN)

Lobbing – zda jej lze z morálního hlediska akceptovat

Lobbování je fenomén, který se ve společnosti využívají k ovlivnění rozhodnutí v oblasti politiky či ve firmách. Morálnost nebo nemorálnost lobbování závisí na dvou faktorech: cíle, který chtějí aktéři dosáhnout, a na použitých prostředcích.

*Vážená redakce,
před komunálními, prezidentskými a jinými volbami, ale i při výběrovém řízení ve firmách či v jiných běžných rozhodováních se setkáváme s lobbováním. Politické strany, různé finanční či zájmové skupiny i jednotlivci si do vůdcích funkcí "protlačují své lidi". Je to z hlediska křesťanské morálky v pořádku? Děkuji za odpověď.*

Štěpán

Milý Štěpáne,

položil jste těžkou otázku. Problém není ani tak v odpovědi na otázku, zda lobbování ano nebo ne, ale v zhodnocení fenoménu, který se v současnosti bohužel na základě zkušenosti vnímá negativně. Především je třeba odpovědět na otázku: co je to tedy lobbování?

Pravděpodobně neexistuje jediná a jednoznačná definice tohoto pojmu, ale mohla by znít i takto: Lobbování je záměrná snaha ovlivnit politická rozhodnutí prostřednictvím různých forem vyjednávání a obhajoby, zacílená na politické činitele jménem jiné osoby, organizace nebo skupiny.

Není jednoduché morálně hodnotit lobbování jako takové. V konkrétním případě morálnost nebo nemorálnost závisí minimálně od dvou

rozhodujících faktorech: cíli a použitých prostředcích. Pokud by šlo o lobbování ve prospěch věci, která má přinést zlepšení stavu společnosti, čili pro všechny,

z hlediska cíle by to bylo v pořádku. Například lobovat ve prospěch zákazu kouření na veřejnosti je dobrá věc, i když ne všichni kuřáci s tím souhlasí. Objektivně by to však byl krok ve prospěch společného dobra. Naopak lobování, které by přineslo prospěch jen určité, úzké skupině, a přitom by mnoho lidí poškodilo, nemůže s ohledem na cíl považovat za správné. Morálnost nebo vhodnost cíle je třeba posuzovat na základě objektivních kritérií, jimiž je zejména přirozený zákon a společné dobro. Proto například lobování za zpřísnění zákonné úpravy provádění potratů - i kdyby neměl souhlas většiny společnosti - by byl s ohledem na cíl dobrý, protože je v souladu s přirozeným zákonem a tedy ve prospěch člověka. Principiálně lze říci, že cíl lobování nesmí být nemorální nebo nelegální.

Současně s cílem lobování se však musí dodržet i morálnost použitých prostředků. Toto je snad největší problém. Jako prostředky se v praxi často používají peníze, případně jiné výhody materiálního charakteru, které se nabízejí tvůrcům zákonů, aby jednali ve prospěch klientů honorujících služby lobbistů. S velkou pravděpodobností půjde o peníze, které nelze legálně doložit ani na straně dárce, ani na straně příjemce. V takovém případě jsou to "nečisté peníze", které bylo třeba nejprve nějakým nelegálním způsobem "proprat". Tehdy je hrubě porušována jedna z nejdůležitějších sociálních ctností - spravedlnost. Další princip, který by neměl utrpět, je transparentnost, aby veřejnost mohla sledovat možné zdroje vlivu. V některých vyspělých zemích se s tímto cílem vydávají zákony, které zavazují lobbisty zaznamenávat setkání s politiky, aby bylo zřejmé, s kým a kdy se setkali a na jaké téma mluvili. Je zřejmé, že takto představeny principy jsou ideálem, od něhož se konkrétní případy lobování mohou výrazně vzdalovat. V zákonodárných shromážděních nebo u soudu ve většině případů najdou zastoupení mocní a bohatí, kteří si to mohou dovolit, ale stranu spravedlnosti a obecného dobra nemá kdo hájit. Zákonodárci by měli mít povinnost vyžádat si názory těch, kteří nejsou zastoupeni silnými lobbistickými skupinami a reprezentují druhou stranu. Tak by se dosáhlo vyšší pravděpodobnost, že rozhodování bude objektivní a spravedlivé.

(podle KN)

Pro zamilované

*„Láska nevlastní a nechce být vlastněná,
protože lásce stačí láska sama.“*

Gibran

TĚSNÁ LÁSKA

Je láska jako bonbón (protože tak výborně chutná, ale tak krátce trvá)? Někdy se to stává. Přirovnání není velmi poetické, ale výstižné. Někdy i ty lásky (či přátelství), které nádherně začaly, které se zdají být odsouzeny k věčnému trvání, se najednou "zaseknou", dostanou se do krize a rozplynou se nechávaje za sebou hořkost a utrpení.

Udušení

Představte si toto. Jednoho dne se radost ze společných setkání, které byly ještě minulý týden zdrojem energie, jakoby mávnutím kouzelného proutku změní. Vztah se stává okovy, rande povinností, do telefonátů je třeba se nutit. Už nejste víc dvojice, která chce společně projít kus cesty, vždyť se téměř nesnášíte. Máte se rádi, ale jak je to namáhavé mít se rádi!

Důvody?

Kolik chcete. Od nejhloupějších a nejsměšnějších až po nejvážnější. Když se láska stane příliš těsnou, může se stát, že:

1. Ona vyžaduje příliš mnoho projevů pozornosti a on není ochoten kroužit pouze kolem ní. Jsou zde ještě přátelé, sport a mnoho přitažlivých zájmů. Nestačí totiž dvě srdce a chaloupka. On potřebuje více prostoru!

2. Ona touží po vztahu "jako velcí" a on je schopen pouze "chlapeckých"

projevů lásky. Všechno nasakuje žárlivostí: "Půjdeš ven pouze se mnou, oblékneš si, co ti řeknu, nebudeš dívat po jiných dívkách." Vztah se tak stává malým vězením, ze kterého je třeba co nejdříve utéct.

3. Oba jsou ochotni a mají dobrý úmysl postupně rozvíjet pravou lásku, ale i přes pokusy se jim nedaří vydat ze sebe všechno,

jejich vzájemné požadavky se míjejí. Mají se rádi, ale nejsou schopni respektovat svobodu každého z nich. Anedokázou pokračovat. Nedokázou kráčet ruku v ruce, protože... darovat být jen ruku, znamená darovat všechno, být ochotni dát do hry všechno a zbavit se egoismu.

Svoboda za každou cenu

Odhodím všechny řetězy, pomyslí si někteří. Lásku potřebuje svobodu! Svobodný však neznamená nezodpovědný či nezralý. Znamená to čistý, prostý,

otevřený. Pokud se vám zdá váš vztah příliš těsný, pokud se necítíte dobře, když jste spolu, necítíte se přijatí, pak to znamená, že něco není v pořádku. Možná to znamená, že ještě nenastal čas vážnějšího a závažnějšího vztahu s velkým "V". Pokud je to tak, nemusíte hned utíkat ke specialistovi na vztahy, aby zjistil, které kolečko se neotáčí. Lásku dospívajících, cit,

kteřý vám zahřívá srdce, je třeba stavět pomalu. Užívá se po malých dávkách, které odpovídají vašim požadavkům, vašim schopnostem a vaší citlivosti.

Pár rad

Nejraději byste vašeho přítele / přítelkyni někam poslali, protože už víc už nemůžete, cítíte se taková utlačovaná, že se nemůžete ani nadechnout? Dříve než byste tedy odeslali nádherný rozlučkový dopis (Už tě nemiluji. Ahoj), než byste zahodili flintu do žita, jak se říká, zkuste se řídit následujícími radami.

- a) Ve svém srdci prověř, zda ses opravdu dostal do úzkých. Zda vztah, který tě váže k tomu druhému, ti opravdu brání být sebou samým, otevřít se druhým a naplno prožívat život dospívajícího.
- b) Pokud je to tak, zkuste si o tom společně promluvit a najít nejlepší řešení pro oba.
- c) Pokud neumíte najít společné řešení a předpokládáte, že se to nezlepší, ba naopak by se mohlo všechno zhoršit, nechte to tak. Je to tak čestnější a méně riskantní. Rozlučte se jako dobří přátelé a nespěchejte do nových zkušeností, které jsou pro vás vyhrazeny, až když budete na lásku připraveni.
- d) Nehrejte se na oběti. Začleňte se do skupiny, chodte do zajímavých společenství, začněte sportovat, zajímejte se o aktivity pro mladé organizované vaší školou, farností, oratoří, asociacemi. Vyberte si to, co vám vyhovuje... a žijte naplno. Ve vašem nitru je orel připraven k létání vysoko po obloze, nechce být zavřený v kleci.

MINITEST – Cítíš se utlačovaný/á?

1. Když jste spolu:

- a) nesnášíš ho / ji
- b) necítíš se ve své kůži
- c) je ti dobře

2. Když na něho / ni myslíš:

- a) cítíš se špatně
- b) cítíš se unavený
- c) rozbuší se ti srdce

3. Má vaše láska budoucnost?

- a) určitě ne
- b) je brzy na to myslet
- c) proč ne?

4. Tvoje svoboda je:

- a) udušená
- b) ignorovaná
- c) podporovaná

Většina odpovědí a

Váš vztah nefunguje. Nechte to tak. Bude to lepší pro oba. Zkuste si znovu přečíst rady v této kapitole.

Většina odpovědí b

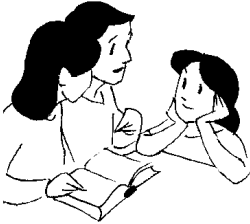
Vaše srdce není spokojené se situací, v níž se ocitlo. Nestahujte příliš vaše vztahy, mohli by vás udušit. Otevřete se jiným přátelstvím.

Většina odpovědí c

Cesta, kterou společně kráčíte, vás může přivést ke štěstí i přes námahu a potíže. Protože jste ochotni vložit do ní všechno a zároveň respektovat svobodu toho druhého.

Nevyhraněné odpovědi

Ani vy sami neumíte dobře charakterizovat vztah, který vás pojí. Společně nad tím uvažujte, abyste získali vyrovnanost a klid.

52 JEDNODUCHÝCH ZPŮSOBŮ JAK S DĚTMI MLUVIT O VÍŘE

46.

MÁME V ÚCTĚ RODIČE A STARÉ LIDI

Učení víry

- Bůh nám dal rodiče a my je máme ctít a poslouchat.
- Ježíš poslouchal své rodiče.

Podněty na poučení z každodenního života

- Narozneniny některého z prarodičů vašeho dítěte.
- Když dítě zpochybňuje vaši autoritu nebo nechce udělat, co mu přikážete.
- Když vaše dítě vidí, jak se jiné dítě nevhodně chová na veřejnosti.

Přikázání, které hovoří o **úctě k rodičům**, si často mylně interpretujeme pouze jako přikázání poslouchat. Úcta k rodičům totiž v biblických dobách znamenala, že se jim prokazovala úcta jako starším a moudřejším, a děti se zavazovaly, že se o ně ve stáří postarají. I my sami jsme ještě syny a dcerami a zároveň jsme nejvýznamnějším příkladem pro své děti v prokazování úcty rodičům. Učme své děti zejména v tomto období, když se nejvíce formují, zásadním postojům, které pak uplatní i ve své dospělosti.

Začátek rozhovoru

Poděl se se svým dítětem o nejkrásnější vzpomínky na své rodiče čili na jeho prarodiče. Popřemýšlejte spolu, jak byste mohli svým starším příbuzným usnadnit a zpříjemnit život.

Jak navázat na téma

Možná právě nastala vhodná chvíle, abys svému synovi nebo dceři připomněl, že i ty jsi byl kdysi dítětem, které muselo poslouchat a ctít své rodiče – a pokud ještě žijí, stále si jich vážit. Řekni dětem, že víš, jak nesnadné je poslouchat rodiče, musí si však uvědomit, že rodiče nám stanoví pravidla a hranice, protože nás nesmírně milují. Chtějí, aby z nás byli zdraví a šťastní lidé. Žijí na světě již pochopitelně déle než jejich děti, a proto jsou zkušenější a lépe znají ničivé následky některých nesprávných rozhodnutí a unáhlených činů. I přesto však mají mnozí mládežníci velké problémy s posloucháním a respektováním svých rodičů a starších lidí. Porad' svému dítěti, že pokud se mu v tom také nedaří, může poprosit Boha o pomoc a vyrůstat ve zdraví a pokoji.

POVZBUZENÍ PRO VÁS

Doporučené čtení z Písma svatého

Maria a Josef hledali Ježíše, který se jim ztratil; potom své rodiče stále poslouchal: Lk 2, 41-51.

Co na toto téma říká Církev

Katolická teologie rodiny učí, že **rodina** je dobrým základem pro manželský pár muže a ženy, protože představuje stabilní zázemí, na pozadí kterého mohou **manželé** prožívat radost a rozvíjet svou lásku. Rodina je dobrým prostředím pro děti, protože jim zajišťuje klidné a spolehlivé podmínky pro jejich rozvoj, výchovu a vzdělání. Rodina je dobrá pro **společnost**, protože právě ona je základem, na kterém se budují všechny společenské vztahy. Rodina je dobrá pro **Církev**, protože právě v ní, v **domácí církvi**, prožívají lidé Boží lásku v plnosti a díky domácí církvi věřící formují a tvoří farnosti, diecéze a církevní společenství po celém světě.

Rodiče mají právo zachovat a udržet rodinu všemi dostupnými prostředky, jakož i právo na úctu a respekt všech členů rodiny. Děti mají právo na výchovu a rozvoj po všech stránkách, také všemi dostupnými prostředky. Mají právo na úctu a respekt jako plnohodnotný člověk.

Rodiče jsou zodpovědní za vzájemnou věrnost a za péči o blaho rodiny. Děti jsou povinné respektovat a poslouchat své rodiče, spolupracovat s těmi, kteří jim pomáhají vzdělávat se a dozrávat, a přispívat svými schopnostmi a podle svých možností k blahu všech členů rodiny.

Krátká modlitba s dítětem

Poděkujme Ježíši, že nám dává příklad, jak prokazovat lásku svým rodičům a Bohu:

Ježíši, Synu Boží, děkuji ti, že mě učíš mít rád
a poslouchat mé rodiče i prarodiče
a prokazovat jim úctu.
Amen.

Pohled do historie

V pohledu do historie žďárecké farnosti pokračujeme rokem 1999. Žďáreckou farnost spravoval excurrento P. Miroslav Parajka, farář v Dolních Loučkách.

1999

V tomto roce v postní době přijalo svátost pomazání nemocných asi 80 věřících. O Velikonocích krásně zazpíval náš dětský sbor. Školní rok skončil o něco dříve už v polovině června, protože se začala rekonstrukce staré školní budovy a přístavba nové. Hodnota díla má být až 30 mil. korun.

Letošní rok jsme na konci srpna vykonali pouť do Lourdes. Jeli jsme přes Paříž, Rocamadur a Nerves. Pout' se velmi vydařila.

Dne 23. října se konala v našem kostele velká slavnost. Přijel pan biskup Cikrle a udělil svátost biřmování. S otcem biskupem koncebrovali P. Pohanka z Újezda, P. Kopřiva z Itálie, rodák ze Žďárce. Bylo 69 biřmovanců. Po této slavnosti připravili naši věřící pro pana biskupa pohostění na faře.

Děti nastoupily do nové školy. Je velmi pěkně postavená a moderně vybavená. Do náboženství je přihlášeno 98 dětí.

Zpracoval: R. Mašek

Naši poutníci do Lurd. Srpen 1999

Páté evangelium

26.

Ježíš řekl Lazarově sestře Marii: Nemohl se ten olej za tři sta denárů prodat, aby se pomohlo chudým? Jidáš zašeptal: Vida! Zrovna jsem to měl na jazyku.

Jidáš Iškariotský, jeden z jeho učedníků, který ho měl zradit, však řekl: „Proč se ten olej neprodal za tři sta denárů a nedalo se to chudým?“... Ježíš odpověděl: „Nech ji. Ať jej uchová pro den mého pohřbu. Vždyť chudé máte mezi sebou vždycky, ale mne vždycky nemáte.“

(Jan 12,4-8)

Díky Bohu je stále víc křesťanů přesvědčeno o tom, že na náboženských obřadech se musí co nejvíce šetřit, aby bylo všem zřejmé, že Kristovi učedníci staví chudobu a lásku k bližnímu nade vše.

Člověk vychovaný ještě v dobách triumfalismu by proti tomu mohl ledacos namítnout. Je například zarážející, když nějaký mládenec důrazně žádá biskupy, aby na znamení toho, že náležejí Kristu, nosili kříže ze dřeva, ale chce-li sám vyjádřit lásku své snoubence, pak dřevo za vhodný materiál nepokládá. Údiv však není na místě! Snoubenecká i manželská láska je skutečně vážná věc a je jedině správné, když je jejím symbolem zlato a drahé kameny.

Námítky občas směřují i proti tomu, že někteří kněží ve jménu evangelijní prostoty nechtějí utrácet za květiny, svíce či oltářní plátna, ale nijak se neomezují, co se týče cigaret, whisky či (tříkrát běda!) Coca-Coly – jinak by totiž nekonečné diskuse o tom, jak Církvi škodí bohatství, nezvládli. Na něco takového však mohou poukazovat jen ti, kdo nemají správně nastavený žebříček hodnot.

Najdou se dokonce i tací, kdo ohromné, přezdobené chrámy minulosti obhajují s poukazem na to, že právě takové (bohaté, velké a nádherné) je chtěli mít tehdejší lidé, kteří sami často žili v chatrčích. Byli totiž šťastní, že jejich chrám, v němž viděli dům Boží a zároveň i dům Božích dětí, jim svou krásou stále připomíná, že je na konci cesty čeká nebeská blaženost, a že tedy jejich těžký život má smysl. Kameny na katedrály nikdy nevrhali ti, kdo žili

v dřevěných chaloupkách s hliněnou podlahou, ale ti, kdo žádnou katedrálu nikdy nepostavili a doma se procházeli po mramoru. Jen takoví lidé totiž dokážou podmanivému kouzlu katedrál odolávat a nikdy jim nesesnou na lep.

Dříve lidé soudili, že je lepší doma žádný zvláštní přepych nemít a svou touhu po krásě a velikosti ukojit v městském dómu. Dnes už jsme moudřejší, neboť si uvědomujeme, že každému prostředí náleží určitá funkce. Dům Boží má hlásat evangelijní chudobu, zatímco lidská touha po štěstí a jasu nachází své nejdokonalejší vyjádření v hygienických zařízeních lesknoucích se chromem a obložených krásnou keramikou.

Triumfalisté se však především dovolávali Bible: ve starých evangeliích marnotratnou Marii, která utratila tři sta denárů jen kvůli Kristu, kárá ze všech apoštolů jen Jidáš, podlý a vypočítavý muž bez kouska citu.

Z našeho zlomku je však jasně patrné, že staré vyprávění je proti Jidášovi zaujaté. Ve skutečnosti Mistr názor svého nejopatrnějšího, nejrozvážnějšího a nejsoucítěnějšího učedníka sdílel. Dobře, Jidáš ho později zradil, ale – jak nás učí dnešní ekumenická otevřenost – kvůli jedinému přehmátnutí přece nemůžeme odsuzovat všechny jeho myšlenky a skutky.

(z knihy *Páté evangelium*, Giacomo Biffi)

Co nás čeká

Udělování popelce

Začátek postní doby je spojen s udělováním popelce na znamení toho, že chceme postní dobu prožít v usebranosti a více se v tomto čase obracet k Pánu. Popelec se bude v našich farnostech udělovat:

Dolní Loučky	6. 3.
Žďárec	7. 3.
Olší	8. 3.

Dlouhodobější výhled

Akce, které si vzali pod patronát obětaví farníci. Věřím, že ostatní jim vyjdou vstříc, když budou osloveni s prosbou o pomoc. Vzpomeňme na Kristova slova: „Cokoliv jste udělali jednomu z mých bratří, mě jste udělali.“ (Mt 25,40).

Olší

Žehnání aut	25. 8.
Biřmování	26. 10.
Žehnání vína	27. 12.
Farní ples	24. 1. 2020

Žďárec

Farní den	26. 5.
-----------	--------

Dolní Loučky

Prosba za úrodu	25. 4.
Den matek	12. 5.
Den seniorů	22. 9.

ZMĚNA TERMÍNU U VŠECH AKCÍ VYHRAZENA!

Přesné termíny akcí budou oznámeny v ohláškách.

TURISTIKA PRO DUŠI

BLAHOŠLAVENÍ MILOSRDNÍ

Blahoslavení milosrdní, neboť oni dosáhnou milosrdenství. Tak zní už páté blahoslavenství.

Milosrdenství znamená milovat srdcem. Milosrdenství není však jen obyčejný soucit bez činů. Milosrdenství je prokazování lásky všem lidem bez rozdílu a bez kladení si podmínek, bez očekávání odměny a pochvaly.

Soucit v nás vyvolávají záběry v televizi na

- ◆ hladové děti
 - ◆ trpících hladem
 - ◆ lidí bez střechy nad hlavou
 - ◆ nevléčitelné nemocné lidi
- Chceš jim pomoci, a nevíš jak.

Nemusíš cestovat do rozvojových zemí ani pracovat v nemocnici. Milosrdenství můžeš denně prokazovat tam, kde právě jsi. Otevři oči a uvidíš:

- ◆ spolužák nemá svačinu - poděl se s ním
- ◆ mladší bratr se nudí - zahraj si s ním
- ◆ stařeček na lavičce je sám - promluv si s ním
- ◆ sestra se trápí - vyslechni ji
- ◆ přítel je smutný - potěš ho.

Jako milosrdný Samaritán ošetřil přepadnutého cestovního, i Pán Ježíš se o nás stará a projevuje nám denně své milosrdenství. Jeho nejúčinnější léky, které nám nabízí, jsou svátosti. Svátosti jsou projevem Boží lásky a Božího milosrdenství.

Přiřaď k jednotlivým svátostem předměty - léky z Boží lékárníčky?

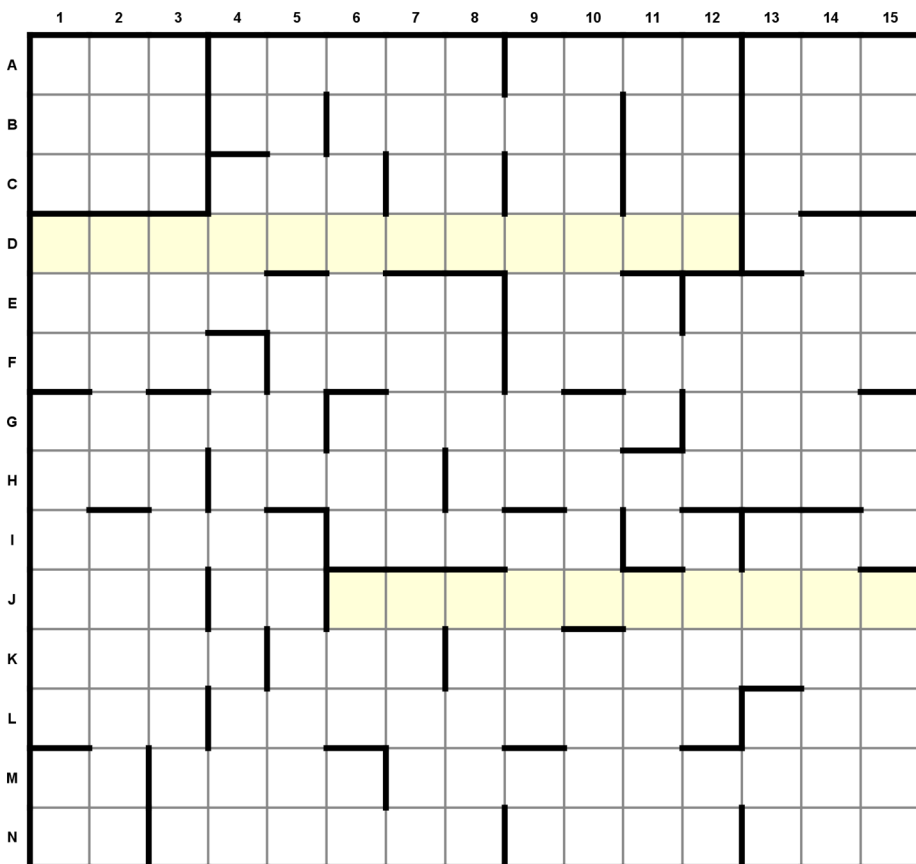
křest
břimování
Eucharistie
pokání
pomazání
nemocných
manželství
kněžství

sv. Don Bosco
sv. Veronika
sv. Martin
sv. Alžběta
sv. Mikuláš
sv. Matka Tereza

Svatí nám ukazují, že milosrdenství může mít mnoho podob. Přiřaďte ke každému světci odpovídající obrázek.

V dnešní křížovce naleznete jednu březnovou pranostiku.

Vodorovně

- A. čichový vjem, melancholicky, zábal, sálavé horko
- B. plošné míry, tedy, převázání knihy, zápor, slov. jiný
- C. povel kočího, stovka, SPZ Mostu, časová spojka, název hlásky S, domácí Tomáš
- D. **TAJENKA 1**, česká politická strana
- E. mužské jméno (27. 2.), kód Vietnamu, pokládat otázku
- F. dětská hračka, opak pravého, románští obyvatelé Apeninského poloostrova
- G. anglicky kámen, reptání, slov. koně
- H. pravoslavný kněz, obec u Prahy, řecký dramatik (525-456 př. n. l)
- I. syntetický korund získávaný z bauxitu elekt. tavením, perský koberec, SPZ Rychnova nad Kněžnou, smrad
- J. dýchání, zn. titanu, **TAJENKA 2**
- K. kulato, sladkovodní kaprovitá ryba, vodák
- L. nezávislá erot. iniciativa (zkr.), anglický bezcenný, meta
- M. domácí Eduard, chem. značka kuchyňské soli, opětovati
- N. chemická značka vápníku, písemná osvědčení, kujné nerosty, jednotka informace

Svisle

- 1. citoslovce pohrdání, batoh, meč, iniciály herce Cupáka
- 2. nemocniční oddělení, bahno, bylina rostoucí na rumišťích
- 3. místo na skále, mluva, edém
- 4. označení vojsk OSN, erotika, oznamovat dopředu
- 5. český architekt, domácí Alexej, zdržení
- 6. cizí jméno (Ivona), 8760 hodin, nepropustná hornina, iniciály herce Soboty
- 7. finské sídlo, část místnosti, eskymácky lidé
- 8. antický bajkář, posměváček, zbabělci
- 9. učiniti barevným, jihoevropán, iniciály spisovatelky Krásnohorské
- 10. pestře zbarvený lovný pták, řadová číslovka, římský krutovládce
- 11. jezero v Austrálii, šachový konec, citoslovce chrčení, část Jihlavy
- 12. albán. sídlo, klepy, indonés. dýka, osobní zájmeno
- 13. rež, anglicky nástroj, pruh, kočár
- 14. slovenský souhlas, dlouho, projevíti úctu
- 15. básnická ozdoba, řadová číslovka, německé sídlo, šatit

Nezbedův humor

Otec se vydá za panem učitelem, protože syn doma tvrdí, že si na něho zasedl.

„Pročpak nemáte rád mého syna a zasedl jste si na něho?“

„Ale prosím vás!“ řekne užasle učitel. „Jen se přesvědčte sám...“ A zavolá žáka „Kolik je třikrát šest?“

„Vidíš tati? Už si zase začíná!“

Tramp vyvěsil na svou chajdu oznámení: Prodám kytaru.

A na vedlejší boudě se objevil nápis Sláva!

Potká tramp trampa, který na provázku vleče kozu.

„Kam ji táhneš?“

„Na osadu.“

„Proč?“

„Budeme ji mít u sebe v boudě a každé ráno si ji podojíme.“

„No dobře, ale ten smrad!“

„Dyt' ona si zvykne.“

Ptá se malá Alenka paní, která bydlí vedle v paneláku: „A nevádí vám, že každý večer hraji na piano?“

„No, abych pravdu řekla, trochu mi to vadí...“

„Tak si, prosím vás, stěžujte mamince!“

Pobrukuje si tramp nad kytarou a pak se zeptá kamaráda: „Jak se ti líbí tahle moje nová písnička?“

„To máš těžký,“ odpoví kamarád, „když ty jsi o moc větší a silnější než já.“

Kněz na konci kázání řekl: „A příští neděli budeme mluvit o Ihaní. Připravte se na to tak, že si přečtete sedmnáctou kapitolu Markova evangelia.“

Další neděli se zeptal: „Kdo si přečetl sedmnáctou kapitolu Markova evangelia?“

Několik farníků zvedlo ruku.

„Vidím, že na téma Iži budu mluvit oprávněně. Markovo evangelium má totiž jen šestnáct kapitol.“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)